

What is the Reason for Mitzvot? (Shechita as test case)

1. בראשית רבה מד:א

אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם במחזה לאמר וגו' (בראשית טו, א), (תהלים יח, לא): האל-תמים דרכו אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים בו, אם דרכיו תמימים, הוא על אחת כמה וכמה, רב אמר לא נתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות, וכי מה איכפת ליה להקדוש ברוך הוא למי ששוחט מן הצואר או מי ששוחט מן הערף, הוי לא נתנו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות...

“After these matters, the word of the Lord came to Abram in a vision, saying: Fear not, Abram, I am a shield for you; your reward is very great” (Genesis 15:1).

“After these matters, the word of the Lord came to Abram in a vision, saying...” “The Almighty’s way is faultless; the word of the Lord is refined [*tzerufa*]. God is a shield for all who take refuge in the Divine” (Psalms 18:31) – if God’s ways are faultless, all the more so that God is faultless. Rav said: The mitzvot were given only to refine [*letzaref*] people through them. After all, why should the Holy blessed One blessed care whether one slaughters an animal from the throat or he slaughters it from the nape? Thus we learn that the mitzvot were given only to refine the creations with them...

2. תלמוד ברכות לג:

מתני' האומר: “על קן ציפור יגיעו רחמיך”, ו“על טוב יזכר שמך”, “מודים, מודים” — משתקין אותו.
MISHNA: Concluding the laws of prayer in this tractate, the mishna raises several prayer-related matters. This mishna speaks of certain innovations in the prayer formula that warrant the silencing of a communal prayer leader who attempts to introduce them in his prayers, as their content tends toward heresy. One who recites in his supplication: Just as Your mercy is extended to a bird’s nest, as You have commanded us to send away the mother before taking her chicks or eggs (Deuteronomy 22:6–7), so too extend Your mercy to us; and one who recites: May Your name be mentioned with the good or one who recites: We give thanks, we give thanks twice, they silence him.

גמ' בשלמא, “מודים, מודים” משתקין אותו — משום דמחזי כשתי רשויות. ו“על טוב יזכר שמך” נמי, משמע על הטובה ולא על הרעה, ותנן: חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה. אלא קן צפור יגיעו רחמיך” מאי טעמא?

GEMARA: Our mishna cited three instances where the communal prayer leader is silenced. The Gemara clarifies: Granted, they silence one who repeats: We give thanks, we give thanks, as it appears like he is acknowledging and praying to two authorities. And granted that they also silence one who says: May Your name be mentioned with the good, as clearly he is thanking God only for the good and not for the bad, and we learned in a mishna: One is required to bless God for the bad just as he blesses Him for

the good. However, in the case of one who recites: Just as Your mercy is extended to a bird's nest, why do they silence him?

פליגי בה תרי אַמוראי במערבא, רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא: חד אָמר: מפני שִׁמְטיל קנָאָה במעֵשֶׂה בְּרֵאשִׁית. וְחַד אָמר: מפני שְׁעוֹשֶׂה מִדּוֹתָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רַחֲמִים, וְאֵינָן אֶלָּא גְזָרוֹת. Two *amora'im* in Eretz Yisrael disputed this question; Rabbi Yosei bar Avin and Rabbi Yosei bar Zevida; one said that this was because he engenders jealousy among God's creations, as it appears as though he is protesting the fact that the Lord favored one creature over all others. And one said that this was because he transforms the attributes of the Holy blessed One into expressions of mercy, when they are nothing but decrees of the King that must be fulfilled without inquiring into the reasons behind them.

3. ויקרא יח:א-ו

א וַיְדַבֵּר יְ-הוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
ב דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֲנִי יְ-הוָה אֱ-לֹהֵיכֶם:
ג כַּמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ-מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבַּתְּם-בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וְכַמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ-כְּנָעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵבִיא אֶתְכֶם ד שְׁמַח לֹא תַעֲשׂוּ וּבַחֲקֵיתֶהֶם לֹא תֵלְכוּ:
ה אֶת-מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֶת-חֻקֹּתַי תִּשְׁמְרוּ לִלְכַת בְּהֶם אֲנִי יְ-הוָה אֱ-לֹהֵיכֶם:
ו וְשִׁמְרַתֶּם אֶת-חֻקֹּתַי וְאֶת-מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֶתֶּם הָאָדָם וְחֵי בְהֶם אֲנִי יְ-הוָה:
ז אִישׁ אִישׁ אִלֵּשׁ אֶל-כָּל-שְׂאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֲרוּהָ אֲנִי יְ-הוָה:

1 And God spoke to Moses, saying: 2 Speak to the children of Israel, and say to them: I am the Lord your God. 3 You shall not do according to the doings of the land of Egypt, wherein you dwelled; and you shall not do according to the deeds of the land of Canaan, to which I am bringing you; **and you shall not follow their statutes.** 4 You shall do my ordinances, and keep my statutes, to walk therein: I am the Lord your God. 5 You shall therefore keep my statutes, and my ordinances, which if a man does, he shall live by them: I am God . 6 No one shall come near anyone of his own flesh to uncover nakedness: I am God, etc.

4. ויקרא כ:כג-כו

כב וְשִׁמְרַתֶּם אֶת-כָּל-חֻקֹּתַי וְאֶת-כָּל-מִשְׁפָּטַי, וְעַשִׂיתֶם אֹתָם...
כג וְלֹא תֵלְכוּ בַחֲקֵית הַגּוֹי, אֲשֶׁר-אָנֹכִי מִשְׁלַח מִפְּנֵיכֶם: כִּי אֶת-כָּל-אֱלֹהֵי עֲשׂוּ, וְאַקְוֶה בָּם.
כד וְאָמַר לָכֶם, אַתֶּם תִּירְשׁוּ אֶת-אֲדָמַתְכֶם, וְאֲנִי אֶתְנַנֶּה לָכֶם לְרֵשֶׁת אֹתָהּ, אֶרֶץ זָבֹת חֶלֶב וּדְבָשׁ: אֲנִי יְ-הוָה אֱ-לֹהֵיכֶם, אֲשֶׁר-הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים.
כה וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין-הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה, לְטַמְאָהּ, וּבֵין-הָעוֹף הַטָּמֵא, לְטָהוֹר; וְלֹא-תִשְׁקְצוּ אֶת-נִפְשֹׁתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר-הִבְדַּלְתִּי לָכֶם, לְטַמְאָה.
כו וְהֵייתֶם לִי קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְ-הוָה; וְאַבְדַּלְתֶּם מִן-הָעַמִּים, לִהְיוֹת לִי.

22 You shall faithfully observe all My laws and all My regulations...

23 You shall not follow the practices of the nation that I am driving out before you, for they did all these things and therefore I abhorred them.

24 But I have said unto you: 'Ye shall inherit their land, and I will give it unto you to possess it, a land flowing with milk and honey.' I am the Lord your God, Who has set you apart from the peoples....I, the Lord, am your God Who has set you apart from other peoples.

25 So you shall set apart the pure beast from the impure, the impure bird from the pure. You shall not draw abomination upon yourselves through beast or bird or anything with which the ground is alive, which I have set apart for you to treat as impure.

26 You shall be holy to Me, for I the Lord am holy, and I have set you apart from other peoples to be mine.

5. דברים ד:ה-ח

ה ראה למדתי אתכם, חקים ומשפטים, כאשר צוני, יהוה אלהי: לעשות כן--בקרב הארץ, אשר אתם באים שמה לרשתה:
ו ושמרתם, ועשיתם--כי הוא חכמתכם ובינתכם, לעיני העמים: אשר ישמעון, את כל החקים האלה, ואמרו רק עם-חכם ונבון, הגוי הגדול הזה:
ז כי מי-גוי גדול, אשר-לו אלהים קרבים אליו, כי-הוה אלהינו, בכל-קראנו אליו:
ח ומי גוי גדול, אשר-לו חקים ומשפטים צדיקים, ככל התורה הזאת, אשר אנכי נתן לפניכם היום:

5 See, I have imparted to you laws and rules, as the Lord my God has commanded me, for you to abide by in the land that you are about to enter and occupy. **6** Observe them faithfully, for that will be proof of your wisdom and discernment to other peoples, who on hearing of all these laws will say, "Surely, that great nation is a wise and discerning people." **7** For what great nation is there that has a god so close at hand as is the Lord our God whenever we call upon God? **8** Or what great nation has laws and rules as perfect as all this Teaching that I set before you this day?

6. The Letter of Aristeas (2nd c. BCE – a philosophical symposium)

...in as much as it [the Mosaic Torah] is of divine origin, it is full of wisdom and free from all blemish (7)

[128] ...For I suppose that most people feel a curiosity with regard to some of the enactments in the law, [129] especially those about meats and drinks and animals

recognized as unclean. When we [Greek philosophers] asked why, since there is but one form of creation, some animals are regarded as unclean for eating, and others unclean even to the touch (for though the law is scrupulous on most points, it is specially scrupulous on such [130] matters as these), he [Eleazar, the Jewish priest] began his reply as follows:

[143] ...although, speaking generally, all things are alike in their natural constitution, since they are all governed by one and the same power, yet there is a deep reason in each individual case why we abstain from the use of certain things and enjoy the common use of others. For the sake of illustration I will run over one or two [144] points and explain them to you. For you must not fall into the degrading idea that it was out of regard to mice and weasels and other such things that Moses drew up his laws with such exceeding care. All these ordinances were made for the sake of righteousness to aid the quest for virtue and [145] the perfecting of character. For all the birds that we use are tame and distinguished by their cleanliness, feeding on various kinds of grain and pulse, such as for instance pigeons, turtle-doves, [146] locusts, partridges, geese also, and all other birds of this class. But the birds which are forbidden you will find to be wild and carnivorous, tyrannizing over the others by the strength which they possess, and cruelly obtaining food by preying on the tame birds enumerated above and not only so, but [147] they seize lambs and kids, and injure human beings too, whether dead or alive, and so by naming them unclean, he gave a sign [symbol] by means of them that those, for whom the legislation was ordained, must practice righteousness in their hearts and not tyrannize over any one in reliance upon their own strength nor rob them of anything, but steer their course of life in accordance with justice, just as the tame birds, already mentioned... [150] ...Wherefore all the rules which he has laid down with regard to what is permitted in the case of these birds and other animals, he has enacted figuratively [or: by way of allegory.]

[161] ...For our laws have not been drawn up at random or in accordance with the first casual thought that occurred to the mind, but with a view to truth and the [162] indication of right reason.

[168]...My brief account of these matters ought to have convinced you, that all our regulations have been drawn up with a view to righteousness, and that nothing has been enacted in the Scripture thoughtlessly or without due reason, but its purpose is to enable us throughout our whole life and in all our actions [169] to practice righteousness before all men, being mindful of Almighty God. And so concerning meats and things unclean, creeping things, and wild beasts, the whole system aims at righteousness and righteous relationships between persons.'

(י) את משפטי תעשו אלה הדברים הכתובים בתורה שאלו לא נכתבו בדין היה לכתבן כגון הגזלות והעריות וע"א וקללת השם ושפיכת דמים שאלו לא נכתבו בדין היה לכתבן, ואלו שיצר הרע משיב עליהם ואומות העולם ע"א משיבין עליהם כגון אכילת חזיר ולבישת כלאים וחליצה יבמה וטהרת המצורע שעיר המשתלח שיצר הרע משיב עליהן ואומות העולם ע"א משיבין עליהן תלמוד לומר אני ה' חקתי אין את רשאי להשיב עליהם

10. *"you shall observe my judgments (mishpatim)"* – these are matters written in the Torah which – had they not been written – it would be logical to write, such as robbery, sexual violations, idolatry, blasphemy and bloodshed. If they had not been written [in the Torah] it would be logical to write them. And those [i.e., the *huqqim*] are the ones which the evil impulse and the idolatrous nations of the world, object to, such as the probation against eating pork and against wearing mixed seeds, and the sandal-removal ritual [to annul a levirate bond], the purification rite for scale-disease, the scape-goat ritual. The evil impulse and the idolatrous nations of the world object to them. Scripture says, *"I am YHWH"* meaning, you are not permitted to object to my statutes (*huqqotai*).

8. ספרא קדושים י:כא-כב, פרק ח' פרשה ד:ט

(יא) והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה', כשם שאני קדוש כך אתם (קדושים) היו קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם היו פרושים

(יב) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, אם מובדלים אתם מן העמים הרי אתם לשמי ואם לאו הרי אתם, של נבוכדנצר מלך בבל וחביריו

ר' אלעזר בן עזריה אומר מנין שלא יאמר אדם אי איפשי ללבוש שעטנז אי אפשי לאכול בשר חזיר, אי איפשי לבוא על הערוה, אבל איפשי מה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי

כך ת"ל ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי נמצא פורש מן העבירה ומקבל עליו מלכות שמים

"You shall be holy to Me, for I the Lord am holy" (Lev 20:26) – just as I am holy, so you be holy; just as I am separate, so you be separate.

"and I have separated you from the peoples that you should be mine" (Lev 20:26) – if you are separated from the nations you are mine, and if not then you belong to Nebuchadnezzar and his ilk.

R. Elazar b. Azariah says: How do we know that a person should not say, 'I do not want to wear mixed fibers, I do not want to eat pork, I do not want to commit an incestuous sexual act' but rather 'I do want [these things] but what can I do? For my father in heaven has imposed his decree on me.'

Thus, Scripture says, *and I have separated you from the peoples that you should be mine.*" He will be separated from sin and will accept the kingdom of heaven upon himself

9. ויקרא יט:ט

אַתְּחַקְתִּי תִשְׁמְרוּ בְהַמְתֵּךְ לֹא-תִרְבִּיעַ כְּלָאִים שְׂדֵךְ לֹא-תִזְרַע כְּלָאִים וּבְגָד כְּלָאִים לֹשְׁטָנְךָ לֹא יַעֲלֶה עֲלֶיךָ:
You shall observe My laws.
You shall not let your cattle mate with a different kind; you shall not sow your field with two kinds of seed; you shall not put on cloth from a mixture of two kinds of material.

10. רש"י ויקרא יט:ט

את חקתי תשמרו. ואלו הן: בהמתך לא תרביע כלאים וגו'; חקים — אלו גזרת מלך שאין טעם לדבר: YE SHALL KEEP MY ORDINANCES — These are they: "Thou shalt not cause two kinds of thy cattle to gender etc.", (and the other ordinances laid down in this verse), for by the term חקים are meant those enactments of the King for which no reason is given and those that precede are not of this character.

11. דברים כב:ו

כִּי יִקְרָא קוֹצְפוֹר לְפִנֵּיךְ בְּדֶרֶךְ בְּכָל-עֵץ אִו עַל-הָאָרֶץ אֲפֹרָחִים אִו בִּיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל-הָאֲפֹרָחִים אִו עַל-הַבִּיצִים לֹא-תִקַּח הָאֵם עַל-הַבָּנִים:
If, along the road, you chance upon a bird's nest, in any tree or on the ground, with fledglings or eggs and the mother sitting over the fledglings or on the eggs, do not take the mother together with her young.

12. רמב"ם הלכות תפילה וברכת כהנים ט:ז

מי שאמר בתחנונים מי שרחם על קן צפור שלא לקח האם על הבנים או שלא לשחט אותו ואת בנו ביום אחד ירחם עלינו וכיוצא בענין זה משתקין אותו. מפני שמצות אלו גזרת הכתוב הן ואינן רחמים. שאלו היו מפני רחמים לא היה מתיר לנו שחיטה כל עקר. וכן לא ירבה בכנויים של שם ויאמר (דברים י יז) "האל הגדול הגבור והנורא" והחזק והאמיץ והעזוז. שאין כח באדם להגיע בסוף שבחיו. אלא אומר מה שאמר משה רבנו עליו השלום:

One who says in his supplicatory prayers: "May He who showed mercy on a bird's nest prohibiting the taking of the mother together with the chicks, or the slaughter of an animal and its calf on the same day, also show mercy on us," or [makes other] similar statements should be silenced, because these mitzvot are God's decrees and not [expressions] of mercy. Were they [expressions] of mercy, He would not permit us to slaughter at all.

Also, a person should not be profuse in his mention of adjectives describing God, and say: "The great, mighty, awesome, powerful, courageous, and strong God," for it is impossible for man to express the totality of His praises. Instead, one should mention [only] the praises that were mentioned by Moses, of blessed memory.

13. מורה נבוכים חלק ג' פרק כו

יש תכלית לכל מצוות ה'

מיפוי הדעות שנאמרו בטעמי המצוות

¹ כמו שנחלקו אנשי העיון הדתיים אם מעשיו יתעלה נובעים מחכמה או מחפץ גרידא בלא בקשת תכלית כלל, כך נחלקו באותה מחלוקת עצמה באשר למצוות שנצטוונו: כי יש מי שאינו מבקש לכך טעם כלל, ואומר שהמצוות כולן נובעות מן החפץ גרידא; ויש מי שאומר שכל ציווי ואיסור מהן נובע מחכמה, והוא נועד לתכלית מסוימת, ושלמצוות כולן יש טעם, ונצטוונו עליהן בשביל תועלת מסוימת.

As theologians are divided on the question whether the actions of God are the result of God's wisdom, or only of God's will without being intended for any purpose whatever, so they are also divided as regards the object of the commandments which God gave us. Some of them hold that the commandments have no object at all; and are only dictated by the will of God. Others are of the opinion that all commandments and prohibitions are dictated by His wisdom and serve a certain aim; consequently there is a reason for each one of the precepts: they are enjoined because they are useful.

דעת התורה: כל המצוות יש להן טעם

² שיטתנו כולנו, ההמון ויחידי הסגולה, היא שלכולן יש טעם, אלא שאיננו יודעים את טעמיהן של חלקן ואת אופן החכמה בכך. לשונות הכתובים על כך ברורים:
(א) "וַיְמַי גֹּי גָדוֹל אֲשֶׁר לֹא חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צִדִּיקִם [כָּלֵל הַתּוֹרָה הַזֹּאת]" (דברים ד, ח),
(ב) "מִשְׁפָּטֵי ה' אֱמֶת, צִדְקוֹ יִחַדּוּ" (תהילים יט, י).

All of us, the common people as well as the scholars, believe that there is a reason for every precept, although there are commandments the reason of which is unknown to us, and in which the ways of God's wisdom are incomprehensible. This view is distinctly expressed in Scripture; comp. "righteous statutes and judgments" (Deut. 4:8); "the judgments of the Lord are true, and righteous altogether" (Ps. 19:10).

הבחנה א: ההבדל בין חוקים לבין משפטים

³ אלה הנקראים "חֻקִּים", כמו שעטנז ובשר בחלב ושעיר המשתלח, שהם ז"ל התבטאו על כך במפורש ואמרו: "דברים שחקקתי לך ואין לך רשות להרהר בהם והשטן מקטרג עליהן ואמות העולם משיבין עליהן" (בבלי יומא סז, ב) – המון החכמים אינם מאמינים שהם דברים שאין להם שום טעם ושהם לא נועדו לאף תכלית, כי דבר זה מוביל ל(ייחס לה) פעולות הבל, כמו שציינו (ג, כה 9). אלא הם מאמינים שיש להם בהכרח טעם, כלומר תכלית מועילה, אלא שהיא נסתרת מאיתנו, אם בשל מגבלות שכלנו או בשל חסרון ידיעתנו. אם כן יש לדעתם טעם לכל המצוות, כלומר שיש תכלית מועילה לציווי או לאיסור מסוים. בחלקן ברור לנו כיצד הן מועילות, כמו האיסור לרצוח ולגנוב, ובחלקן התועלת אינה ברורה כמותן, כאיסור הערלה וכלאי הכרם. אלה שתועלתן ברורה להמון קרויות "מִשְׁפָּטִים", ואלה שתועלתן אינה ברורה להמון קרויות "חֻקִּים".

There are commandments which are called *ḥuḳḳim*, "ordinances," like the prohibition of wearing garments of wool and linen (*sha'atnez*), boiling meat and milk together, and the sending of the goat [into the wilderness on the Day of Atonement]. Our Sages use in reference to them phrases like the following: "These are things which I have fully

ordained for thee: and you dare not criticize them"; "Your evil inclination is turned against them"; and "non-Jews find them strange." But our Sages generally do not think that such precepts have no cause whatever, and serve no purpose; for this would lead us to assume that God's actions are purposeless. On the contrary, they hold that even these ordinances have a cause, and are certainly intended for some use, although it is not known to us; owing either to the deficiency of our knowledge or the weakness of our intellect. Consequently there is a cause for every commandment: every positive or negative precept serves a useful object; in some cases the usefulness is evident, e.g., the prohibition of murder and theft; in others the usefulness is not so evident, e.g., the prohibition of enjoying the fruit of a tree in the first three years (Lev. 19:73), or of a vineyard in which other seeds have been growing (Deut. 22:9). Those commandments, whose object is generally evident, are called "judgments" (mishpatim); those whose object is not generally clear are called "ordinances" (hukkim).

⁴ (א) הם (=חז"ל) אומרים תמיד: "כִּי לֹא דְבַר רֵק הוּא" (דברים לב, מז), ואם רֵק הוּא – 'מִכֶּם' (שם) (בראשית רבה א, יד ועוד). כלומר שאין הציווי הזה דבר ריק שאין לו תכלית מועילה, ואם נראה לכם במשהו מן המצוות שכך הוא לגביו – החסרון הוא בהשגתכם.
² ידוע לך הדבר המפורסם אצלנו, ששלמה השיג את טעמיהן של כל המצוות פרט לפרה אדומה (קהלת רבה ז, ד).
² וכן דבריהם שה' הסתיר את טעמי המצוות כדי שלא יזלזלו בהם כמו שקרה לשלמה בשלוש המצוות שטעמיהן התבארו (בבלי סנהדרין כא, ב).
עיקרון זה ננקט בכל דבריהם, ולשונות הכתובים מורים על כך.

Thus they say [in reference to the words of Moses]: "for it is not a vain thing for you," (Deut. 32:74); "It is not in vain, and if it is in vain, it is only so through you." That is to say, the giving of these commandments is not a vain thing and without any useful object; and if it appears so to you in any commandment, it is owing to the deficiency in your comprehension. You certainly know the famous saying that Solomon knew the reason for all commandments except that of the "red heifer." Our Sages also said that God concealed the causes of commandments, lest people should despise them, as Solomon did in respect to three commandments, the reason for which is clearly stated. In this sense they always speak; and Scriptural texts support the idea.

קושי בדברי חכמים

⁵ אבל מצאתי מימרה של החכמים ז"ל בבראשית רבה שנראה ממנה במבט ראשון שלחלק מן המצוות אין טעם מלבד הציווי כשלעצמו, ואין בכך כוונה לתכלית אחרת ולא לתועלת ממשית; והיא דבריהם שם: "וכי מה אכפת לו להקב"ה מי שהוא שוחט מן הצואר ומי שהוא שוחט מן העורף? הוּי אומר: לא נתנו המצוות אלא לצרוף בהן את הבריות, שנאמר: 'אִמְרַת ה' צְרוּפָה' (תהילים יח, לא)" (בראשית רבה מד, א). אף על פי שהדברים האלה חריגים מאוד, ואין דומה להם בדבריהם, הרי נתתי להם פרשנות שעוד תשמע, כדי שלא יצאו מכלל דרכי דבריהם, ולא ניטוש את העיקרון המוסכם, שכל המצוות נועדו לתכלית

מועילה במציאות, "כי לא דבר רק הוא" (דברים לב,מז), ונאמר: "לא אמרתי לזרע יעקב תהו בקשוני, אני ה' דבר צדק מגיד מישרים" (ישעיהו מה,יט).

I have, however, found one utterance made by them in Bereshit-rabba (sect. xliv.), which might at first sight appear to imply that some commandments have no other reason but the fact that they are commanded, that no other object is intended by them, and that they do not serve any useful object I mean the following passage: What difference does it make to God whether a beast is killed by cutting the neck in front or in the back? Surely the commandments are only intended as a means of trying man; in accordance with the verse, "The word of God is a test" (lit. tried) (Ps. 18:31). Although this passage is very strange, and has no parallel in the writings of our Sages, I explain it, as you shall soon hear, in such a manner that I remain in accord with the meaning of their words and do not depart from the principle which we agreed upon, that the commandments serve a useful object; "for it is not a vain thing for you"; "I have not said to the seed of Jacob, seek me in vain. I the Lord speak righteousness, declare that which is right" (Isa. 45:19).

הבחנה ב: ההבדל בין כלל המצווה לבין פרטי המצווה

⁶ מה שראוי שיאמין בעניין הזה כל מי ששכלו שלם הוא מה שאתאר: למצוה בכללותה יש בהכרח טעם, ונצטוונו בה לשם תועלת מסוימת. ואילו פרטיה – עליהם נאמר שהם לציווי גרידא. ^{דוגמה 1} כך למשל: הריגת בעל החיים לצורך התזונה הטובה היא בעלת תועלת ברורה, כמו שנבאר (ג,מח6); אך היותה בשחיטה ולא בנחירה, ובחיתוך הוושט והקנה במקום מיוחד – אלה וכיוצא בהם לצרוף בהן את הבריות. וכך יתברר לך מהדוגמה שנתנו, "שוחט מן הצואר לשוחט מן העורף". ^{דחייה} הזכרתי לך את הדוגמה הזאת רק משום שלשונם ז"ל היתה "שוחט מן הצואר לשוחט מן העורף". אבל לאמיתו של דבר, מאחר שההכרח הביא לאכילת בעלי חיים, כוון למיתה הקלה ביותר, ובביצוע קל. כי עריפה אינה אפשרית אלא בחרב וכיוצא בה, ושחיטה אפשרית בכל דבר. וכדי שהמוות יהיה קל הותנה שהסכין תהיה חדה.

I will now tell you what intelligent persons ought to believe in this respect; namely, that each commandment has necessarily a cause, as far as its general character is concerned, and serves a certain object; but as regards its details we hold that it has no ulterior object. Thus killing animals for the purpose of obtaining good food is certainly useful, as we intend to show (below, ch. xlvi.); that, however, the killing should not be performed by nehirah (poleaxing the animal), but by shehitah (cutting the neck), and by dividing the œsophagus and the windpipe in a certain place; these regulations and the like are nothing but tests for man's obedience. In this sense you will understand the example quoted by our Sages [that there is no difference] between killing the animal by cutting its neck in front and cutting it in the back. I give this instance only because it has been mentioned by our Sages; but in reality [there is some reason for these regulations]. For as it has become necessary to eat the flesh of animals, it was intended by the above regulations to ensure an easy death and to effect it by suitable means; whilst decapitation requires a sword or a similar instrument, the shehitah can be

performed with any instrument; and in order to ensure an easy death our Sages insisted that the knife should be well sharpened.

7 דוגמה 2) מה שבאמת ראוי להשתמש בו כדוגמה בעניין הפרטים, הוא הקרבן. כי לציווי בהקרבת הקרבן יש תועלת גדולה וברורה, כמו שאני עתיד לבאר (ג,מו). אך בשום אופן אי אפשר לתת טעם להיותו של קרבן מסוים כבש וקרבת אחר איל, והיות מספרם מספר מסוים. וכל מי שמעסיק את עצמו במתן טעם למשהו מן הפרטים האלה הוא לדעתי הוזה הזיה ממושכת שאין הוא מסיר על ידה אבסורד אלא מוסיף אבסורדים. מי שמדמיין שאפשר לתת להם טעם, רחוק מן האמת כמי שמדמיין שהמצוה בכללותה אינה לשם תועלת ממשית.

A more suitable instance can be cited from the detailed commandments concerning sacrifices. The law that sacrifices should be brought is evidently of great use, as will be shown by us (infra, chap. xlvi.); but we cannot say why one offering should be a lamb, whilst another is a ram; and why a fixed number of them should be brought. Those who trouble themselves to find a cause for any of these detailed rules, are in my eyes void of sense: they do not remove any difficulties, but rather increase them. Those who believe that these detailed rules originate in a certain cause, are as far from the truth as those who assume that the whole law is useless.

8 דע שהחכמה חייבה, ואם תרצה אמור: ההכרח הביא, שיהיו פרטים שאין להם טעם, וכאילו מן הנמנע הוא לגבי התורה שלא יהיה בה דבר מן הסוג הזה. הסיבה לכך שזה נמנע היא משום שהשאלה: "מדוע היה כבש ולא היה איל?" היא אותה שאלה בדיוק שהיתה מתחייבת אילו נאמר איל במקום כבש, והלוא יש הכרח במין כלשהו. וכן לגבי השאלה: "מדוע היו שבעה כבשים ולא שמונה?" – כך היית שואל אילו נאמר שמונה או עשרה או עשרים, והרי בהכרח אין מנוס ממספר (כלשהו). יש בדבר זה דמיון לטבע האפשרי, שהכרח שיתקיים אחד מן הדברים האפשריים,

You must know that Divine Wisdom demanded it—or, if you prefer, say that circumstances made it necessary—that there should be parts [of God's work] which have no certain object: and as regards the Law, it appears to be impossible that it should not include some matter of this kind. That it cannot be avoided may be seen from the following instance. You ask why must a lamb be sacrificed and not a ram? but the same question would be asked, why a ram had been commanded instead of a lamb, so long as one particular kind is required. The same is to be said as to the question why were seven lambs sacrificed and not eight; the same question might have been asked if there were eight, ten, or twenty lambs, so long as some definite number of lambs were sacrificed. It is almost similar to the nature of a thing which can receive different forms, but actually receives one of them.

ואין מקום לשאול: "מדוע היה הדבר האפשרי הזה ולא היה אחד מן הדברים האפשריים האחרים?", כי אותה שאלה היתה מתחייבת אילו היה מתמשש הדבר האפשרי האחר במקום זה. דע עניין זה והבן אותו.

סיכום והתוויית דרך לפרקים הבאים

⁹ ואילו העניין שהם אמרו לגביו תמיד, שלכול יש טעם, ושנדעו הטעמים לשלמה – הוא תועלת אותה המצוה באופן כללי, לא התחקות על פרטיה.

We must not ask why it has this form and not another which is likewise possible, because we should have to ask the same question if instead of its actual form the thing had any of the other possible forms. Note this, and understand it. The repeated assertion of our Sages that there are reasons for all commandments, and the tradition that Solomon knew them, refer to the general purpose of the commandments, and not to the object of every detail.

14. רמב"ם מורה נבוכים ג:מח

איסורי הרג וציד של בעלי חיים: רחמים

⁶ שחיטה) אשר לציווי על שחיטת בעלי החיים – הוא הכרחי. כי המזון הטבעי לאדם הוא רק מן הזרעים הצומחים מן הארץ ומבשר בעלי החיים. והבשר המובחר ביותר הוא שהותר לנו לאוכלו, וזה דבר שאין רופא שאינו יודע. ומכיוון שההכרח במזון טוב מצריך להורגו – כיוונה התורה למיתה הקלה לו ביותר, ונאסר לענות אותו בשחיטה קלוקלת, ואין לנחור אותו ולא לחתוך ממנו אבר, כמו שביארנו (ג, כו).

The commandment concerning the killing of animals is necessary, because the natural food of man consists of vegetables and of the flesh of animals: the best meat is that of animals permitted to be used as food. No doctor has any doubts about this. Since, therefore, the desire of procuring good food necessitates the slaying of animals, the Law enjoins that the death of the animal should be the easiest. It is not allowed to torment the animal by cutting the throat in a clumsy manner, by poleaxing, or by cutting off a limb whilst the animal is alive.

⁷ אותו ואת בנו) וכן נאסר לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד, כסייג והרחקה שמא יישחט מבין שניהם הבן אל מול האם, כי זהו צער גדול מאוד לבעל החיים. משום שאין הבדל בין צער האדם מכך לצער שאר בעלי החיים; כי אהבת האם וחמלתה על בנה אינה נובעת מן ההיגיון אלא מפעולת הכוח המדמה, המצוי ברוב בעלי החיים כפי שהוא מצוי בבני האדם.

^{פרטי המצוה} דין זה מיוחד בשור ושה משום שהם אלה שמותר לנו לאוכלם מבין בעלי החיים המבויתים שרגילים לאוכלם בדרך כלל, והם אלה שהאם מכירה בהם מי הבן.

It is also prohibited to kill an animal with its young on the same day (Lev. 22:28), in order that people should be restrained and prevented from killing the two together in such a manner that the young is slain in the sight of the mother; for the pain of the animals under such circumstances is very great. There is no difference in this case between the pain of man and the pain of other living beings, since the love and tenderness of the mother for her young ones is not produced by reasoning, but by imagination, and this faculty exists not only in man but in most living beings. This law applies only to ox and lamb, because of the domestic animals used as food these alone are permitted to us, and in these cases the mother recognises her young.

8 שילוח הקן) זהו גם הטעם לשלוח הקן. כי בדרך כלל הביצים שדגרו עליהן והאפרוחים הנזקקים לאם אינם ראויים למאכל. וכשישלח את האם והיא תימלט לבדה, לא תצטער בראיית לקיחת הבנים. ואפשר שדבר זה יביא, ברוב המקרים, לעזיבת הכול, משום שמה שיילקח אינו ראוי למאכל בדרך כלל.

The same reason applies to the law which enjoins that we should let the mother fly away when we take the young. The eggs over which the bird sits, and the young that are in need of their mother, are generally unfit for food, and when the mother is sent away she does not see the taking of her young ones, and does not feel any pain. In most cases, however, this commandment will cause man to leave the whole nest untouched, because [the young or the eggs], which he is allowed to take, are, as a rule, unfit for food.

ואם התורה מתחשבת בייסורים הנפשיים האלה בבהמות ובעופות, על אחת כמה וכמה לגבי פרטי מין האדם בכללותו. אל תקשה עלי מאמירתם (של חכמינו) ז"ל: "האומר: 'על קן צפור יגיעו רחמיך' [...] משתקין אותו]" (משנה ברכות ה,ג). כי זוהי אחת משתי הדעות שהזכרנו (ג,כו1), כוונתי לדעתו של מי שסבור שאין לתורה טעם אלא רצון גרידא, ואילו אנחנו הלכנו דווקא אחרי הדעה השנייה.

If the Law provides that such grief should not be caused to cattle or birds, how much more careful must we be that we should not cause grief to our fellowmen. When in the Talmud (Ber. p. 33b) those are blamed who use in their prayer the phrase, "Thy mercy extendeth to young birds," it is the expression of the one of the two opinions mentioned by us, namely, that the precepts of the Law have no other reason but the Divine will. We follow the other opinion.

16. רמב"ן דברים כב:ו

...אבל אלו ההגדות אשר נתקשו על הרב כפי דעתי ענין אחר להם, שרצו לומר שאין התועלת במצות להקב"ה בעצמו יתעלה, אבל התועלת באדם עצמו, למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגנה, או לזכר הנסים ונפלאות הבורא יתברך ולדעת את השם. וזהו לצרף בהו, שיהיו ככסף צרוף, כי הצורף הכסף אין מעשהו בלא טעם, אבל להוציא ממנו כל סיג, וכן המצות להוציא מלבנו כל אמונה רעה ולהודיענו האמת ולזכרו תמיד.

...But those Agadic [homiletic] statements, presenting difficulty to the Rabbi, are in my opinion, intended to express another thought as follows:

The benefit from the commandments is not derived by the exalted Holy One Rather, the advantage is to humanity, to withhold from people some physical harm or some evil belief, or unseemly trait of character, or to recall the miracles and wonders of the blessed Creator in order to know the Eternal. It is this [which the Rabbis intended in saying] that the commandments were given "for the purpose of refining people," that they may become like "refined silver," for one who refines silver does not act without purpose, but to remove therefrom any impurity. So, also, the commandments eliminate

from our hearts all evil belief, and [are given] in order to inform us of the truth and to recall it always.

וּלְשׁוֹן זוֹ הָאֲגָדָה עֲצֵמָה הַזְכָּרָה בִּילְמַדְנּוּ (תַּנְחוּמָא שְׁמִינִי ח) בְּפֶרֶשֶׁת זֹאת הַחִיָּה, וְכִי מָה אֲכַפֵּת לוֹ לְהַקְבִּי הַבֵּין שׁוֹחֵט בְּהֵמָה וְאוֹכֵל אוֹ נוֹחַר וְאוֹכֵל, כְּלוּם אֵתָה מוֹעִילוֹ אוֹ כְּלוּם אֵתָה מְזִיקוֹ, אוֹ מָה אֲכַפֵּת לוֹ בֵּין אוֹכֵל טְהוֹרוֹת אוֹ אוֹכֵל טְמֵאוֹת, אִם חֲכָמָת חֲכָמָת לָךְ (מִשְׁלֵי ט יב), הֵא לֹא נִתְּנוּ הַמִּצְוֹת אֶלָּא לְצַרֵּף אֶת הַבְּרִיּוֹת, שְׁנֵי אֲמַר (תְּהִלִּים יב ז) אֲמָרוֹת ה' אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת, וְנֶאֱמַר כָּל אֲמָרָת אֵלּוּהַ צְרוּפָה. לָמָּה, שְׁיִהְיָ מִגֵּן עָלֶיךָ. הִנֵּה מִפְּרֶשׁ בְּכָאן שְׁלֹא בָּאוּ לומר אֶלָּא שְׁאִין הַתּוֹעֵלֶת אֵלָיו יִתְעַלָּה שְׁיִצְטָרֵךְ לְאוֹרָה כְּמַחֲשָׁב מִן הַמְּנוּרָה, וְשְׁיִצְטָרֵךְ לְמֵאֲכַל הַקְּטָרֹת וְרִיחַ הַקְּטָרֹת כְּנִרְאָה מִפְּשׁוּטֵיהֶם, וְאֶפְלוּ הַזְּכָר לְנִפְלְאוֹתָיו שְׁעָשָׂה שְׁצִוָּה לַעֲשׂוֹת לְזָכָר לְיִצְיָאת מִצְרַיִם וּמַעֲשָׂה בְּרֵאשִׁית אֵין הַתּוֹעֵלֶת לוֹ, רַק שְׁנִדַּע אֲנַחְנוּ הָאֲמָת וְנִזְכָּה בּוֹ עַד שְׁנֵהִיָּה רְאוּיִים לְהִיּוֹת מִגֵּן עָלֵינוּ, כִּי דְבוּרְנוּ וְזָכְרְנוּ בְּנִפְלְאוֹתָיו מֵאֶפְסוּ וְתִהְיֶה נֶחֱשָׁבוּ לוֹ. וְהִבִּיא רְאִיָּה מִן הַשׁוֹחֵט מִן הַצּוֹאֵר וְהַעֲרָף, לומר שְׁכֻלָּם לָנוּ וְלֹא לְהַקְבִּי ה', לְפִי שְׁלֹא יִתְכַן לומר בְּשַׁחֲטָה שְׁיִהְיָ בָּהַ תּוֹעֵלֶת וְכָבוֹד לְבוֹרָא יִתְבָּרַךְ בְּצוּרָא יוֹתֵר מִהַעֲרָף אוֹ הַנְּחוּר, אֶלָּא לָנוּ הֵם לְהַדְרִיכְנוּ בְּנִתְיָבוֹת הַרְחֵמִים גַּם בְּעַת הַשַּׁחֲטָה...

Now this very same Agadah [homily] is mentioned in the Yelamdeinu in the section of *These are the living things*: "And what difference does it make to the Holy blessed, whether one eats of an animal which is ritually slaughtered or if he just stabs it? Do you benefit God or harm God at all? Or what does it matter to God if one eats clean animals or unclean? *If thou art wise, thou art wise for thyself*. Surely the commandments have been given only to refine people, as it is said, *The words of the Eternal are pure words*, and it is further said, *Every word of God is refined*. Why? So that [the word of God] should protect you." Thus it is clearly stated here that the Rabbis [in this Midrash], meant to say merely that the benefit [accruing from observance of the commandments] is not for the exalted God, [nor] that God is in need of the light of the candelabrum as one might think, or that God needs the food of the offerings and the odor of the incense as might appear from their simple meanings. Even regarding *the memorial God hath made for God's wonderful works*, that God commanded us to perform in memory of the Exodus and Creation, the benefit is not for God, but so, that we should know the truth and be meritorious enough to be worthy that God protects us, for our utterances and remembrances of God wonders *are accounted by God as things of nought, and vanity*. And the Midrash brought proof from [the law specifying] slaughter by cutting the neck in front or in the back, meaning to state that all the benefits are to us and not to the blessed Holy One because it is impossible to say concerning slaughter that there is more benefit and glory to the blessed Creator by cutting the neck in front than by cutting it in the back or by stabbing the animal. Rather, all these advantages are to us — to lead us in paths of compassion even during [the process of] slaughtering.

וְכֵן מָה שְׁאָמְרוּ (בְּרִכּוֹת ל) לְפִי שְׁעוֹשָׂה מִדּוֹתָיו שֶׁל הַקְבִּי הַרְחֵמִים וְאֵין אֶלָּא גְזָרוֹת, לומר שְׁלֹא חֵס הָאֵל-ל עַל קֵן צְפוּר וְלֹא הִגִּיעוּ רְחֵמָיו עַל אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ, שְׁאִין רְחֵמָיו מִגִּיעִין בְּבַעֲלֵי הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית לְמַנַּע אוֹתָנוּ

מִלְעֲשׂוֹת בָּהֶם צָרְכֵנוּ, שְׂאֵם כֵּן הִיָּה אוֹסֵר הַשְּׁחִיטָה, אֲבָל טַעַם הַמְּנִיעָה לְלַמֵּד אוֹתֵנוּ מִדַּת הַרְחֻמְנוּת וְשִׁלָּא
נִתְאַזֵּר, כִּי הָאֲזָרִיּוֹת תִּתְפַּשֵּׁט בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם...

And likewise what they said that the problem is turning the character of God into mercy, while it is only decrees - meaning that God does not have mercy on the bird's next, nor does God's mercies extend to an animal and its child, for God's mercies do not extend to animals to keep us from exacting our needs from them - for if that were the case, God would prohibit slaughter. Rather, the reason for the prevention is to teach *us* the trait of mercy and not to be cruel, for cruelty expands within a person's soul...